सय्यद अल-इस्तिगफर

शद्दाद बिन अवस यांच्या अधिकारावर असे वर्णन केले आहे की पैगंबर, अल्लाह त्याला आशीर्वाद देईल आणि त्याला शांती देईल, असे म्हटले: "सय्यद अल-इस्तिगफर म्हणजे तुम्ही म्हणता: म्हणजे: हे अल्लाह, तू माझा प्रभू आहेस, तू मला निर्माण केले आहेस आणि मी तुझा सेवक आहे, आणि मी जितके शक्य आहे तितके मी तुझ्या कराराचे पालन करतो मी जे काही केले आहे त्याबद्दल मी तुला क्षमा करतो, आणि मी माझ्या पापांची कबुली देतो, म्हणून मला
क्षमा कर, कारण तुझ्याशिवाय कोणीही पापांची क्षमा करत नाही: "आणि जो दिवसा म्हणतो,
त्या दिवशी संध्याकाळ होण्याआधी तो मरण पावला, तो नंदनवनातील लोकांपैकी एक असेल, आणि
जो रात्रीच्या वेळी असे म्हणेल, याची खात्री असल्याने तो सकाळपूर्वी मरण पावला,
म्हणून तो स्वर्गीय देखील आहे." [صحيح] [رواه البخاري]

पैगंबर, अल्लाहच्या प्रार्थना आणि शांती त्याच्यावर असू शकते, असे म्हटले आहे की क्षमा मागण्यासाठी शब्द आहेत आणि त्यापैकी सर्वोत्तम आणि श्रेष्ठ म्हणजे सेवकाने म्हणणे: "हे अल्लाह, तू माझा प्रभू आहेस, तू मला निर्माण केलेस आणि मी तुझा सेवक आहे, आणि मी जे काही करू शकतो तितके मी तुझ्याकडे आश्रय घेतो मी माझ्यावर केलेल्या कृपेची कबुली देतो, म्हणून मला क्षमा कर, कारण तुझ्याशिवाय कोणीही पापांची क्षमा करत नाही. सेवक प्रथम अल्लाहला त्याचा एकेश्वरवाद मान्य करतो, आणि अल्लाह हा त्याचा निर्माता आणि रब आहे ज्याचा कोणीही भागीदार नाही, आणि सर्वशक्तिमान अल्लाहने त्याच्याशी त्याच्या क्षमतेनुसार त्याच्यावर विश्वास आणि त्याच्या आज्ञापालनाचा करार केला आहे त्याचे पालन करतो; कारण त्याने कितीही उपासना केली तरी सेवकाला अल्लाहने सांगितलेले सर्व काही करता येत नाही किंवा उपकारांचे आभार मानण्यासाठी जे करावे लागते ते करता येत नाही सेवकाने केलेल्या दुष्कृत्यांपासून तोच त्याचा आश्रय घेतो. आणि तो स्वेच्छेने कबूल करतो आणि त्याच्यावर असलेला त्याचा आशीर्वाद त्याला कबूल करतो, आणि त्याचे पाप आणि अवज्ञा स्वीकारून आणि कबूल करून स्वतःकडे परत येतो. अल्लाहकडे केलेल्या या याचनानंतर, तो त्याच्या पापांवर पांघरूण घालून त्याला क्षमा करण्यासाठी आणि त्याच्या क्षमा, कृपेने आणि दयेने त्याच्या पापांपासून त्याचे संरक्षण करण्यासाठी त्याच्या प्रभूला प्रार्थना करतो, कारण त्याच्याशिवाय कोणीही पापांची क्षमा करत नाही, सर्वशक्तिमान आणि महान. मग त्याने, अल्लाहने त्याला आशीर्वाद द्यावा आणि त्याला शांती द्यावी, त्याला सांगितले की ते सकाळ आणि रात्रीच्या आठवणींपैकी आहेत, म्हणून जो कोणी निश्चितपणे त्यांचे पठण करतो, त्यांचे अर्थ आठवतो आणि दिवसाच्या सुरूवातीस, सूर्योदय आणि सूर्यास्ताच्या दरम्यान त्यावर विश्वास ठेवतो. , जो दिवसाची वेळ आहे, आणि नंतर मरतो, तो स्वर्गात प्रवेश करेल. जो कोणी रात्रीच्या वेळी, सूर्यास्तापासून पहाटेपर्यंत म्हणतो आणि पहाटेच्या आधी मरण पावतो तो स्वर्गात प्रवेश करेल.

http://sunnah.global/hadeeth/mr/show/5503